

Kerkverhaal 14

Herfst 2019

Tsjerkepaad is een fantastische mogelijkheid om 'tsjerkjes' te bezoeken. Te meer, waar ik zelf de boer op ga met mijn lezing 'als hout en stenen spreken...'.
Meestal zijn door de week de kerken gesloten.

Dit kerkje, niet zo ver van mijn huis, ligt wat hoger, en de weg slingert er omheen. Ik parkeer de auto en loop naar binnen, nadat ik eerst een rondje om de kerk ben gelopen. Rechts, naast de deur is een niet al te grote keuken. Keurig netjes.

Ik vraag: „Is hjir ek in húske?”

Antwoord: „Ja, op 'e kreake.”

Nu ken ik heel veel kerkgebouwen in Fryslân, maar dit is nieuw voor mij.

„Ja, alles is hier klein.. en er is geen ruimte om hier nog een WC te plaatsen.”

Maar iemand kijkt verder dan zijn reukorgaan en komt tot de conclusie: er kan best een aan- en afvoer van boven naar beneden worden aangelegd.

Aldus geschiedde...

Aan de ene kant van het orgel een ruimte om samen koffie te drinken en aan de andere kant 'it húske'

En vanuit de kerk bekeken (ik heb zelfs de preekstoel beklommen) zie je alleen maar een flinke kast.

Maar iemand merkt op: „... Frou KK kin net sa bêst rinne en trepklimme... hoe losse we dat op?’

Er wordt opgemerkt: „Ik zal wel eens gaan snorren om een tweedehands traplift.”

Aldus geschiedde...

Maar de kerkrentmeesters keken enigszins bedrukt... hoe moeten we dit betalen?

„Gjin geëamel..”, de pet ging rond en alles was betaald.

Ik kon niet nalaten om met een brok in mijn keel te zeggen: „Jullie maken van het huis van de Heer een huis voor elke dag, en niet alleen voor de snein...

Dat noem ik Mienskip!

Wijnand Dijkstra, Balk